

„A kodályi örökség megőrzésén, ápolásán fáradoztam...”

Kertész Lajos 90 éves

November 14-én a Nádor teremben a család, hajdani tanítványok, kollégák, barátok, tisztelők népes köre köszöntötte Kertész Lajos zongoraművészt, a budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola nyugalmazott tanszakvezetőjét, a Zeneművészeti Főiskola Zenetanárképző Intézetének volt tanárát, református lelkészt. A köszöntéseknek természetesen hangverseny adott keretet Bachtól Bartókig és kortárs szerzőkig terjedő műsorral, közös énekléssel.

A műsorlap az ünnepelt saját szavaival ismertette életpályáját, mely 1925. november 2-án Gyulán kezdődött. A kezdeti zenei tanulmányok keretét a család adta: első zongoratanára a tanító, iskolaigazgató és sokoldalú muzsikus édesapa volt. A cserkész táborok és a Soli Deo Gloria alkalmak érlelték a fiatal diákot közösségi emberré, a nemzet ügyéről felelősen gondolkodóvá többek között részvétele az 1942-es szászói konferencián. 1943-tól a debreceni egyetem hittudományi karán készült a református lelkészi hivatásra, s közben a zenedében folytatta zenei tanulmányait. 1949-ben már országos versenyek első helyezettejeként léphetett a Zeneművészeti Főiskola hallgatói közé. Főtárgy tanára Antal István volt, de tanárai között tudhatta Kodály Zoltánt, Banda Edét, Bartha Dénest, Járdányi Pált, Szabolcsi Bencét és Vásáry Tamást. 1954-ben Liszt Haláltáncának szólistájaként debütált. Elképzelésének megvalósítását, hogy „szószék és dobogó”, „palást és frakk” egyaránt élete része legyen, a kommunizmus megerősödése lehetetlenné tette. A Bartók Konzervatórium tanáraként, koncertező művészként szolgálta hosszú évtizedeken keresztül a magyar zenekultúrát, zenei nevelést. „1956-ban, mint a Konzervatórium Forradalmi Bizottságának tagja, hitet tettem a nemzet szabadságáért vívott küzdelem és annak értékei mellett” – írja a rövid pályaképben. Az 1970-es és '80-as években Japánban illetve Ausztriában tartott kurzusokat, zongoraművészként pedig több európai országban és az Egyesült Államokban népszerűsítette a magyar muzsika mestereinek műveit. A Liszt Ferenc Társaságban gyakran szerepelt előadásokkal és zongorajátékkal Budapesten és vidéken. Az ifjúság zenei neveléséből szélesebb körben, ahogy maga mondja: népművelőként is kivette részét azzal a szándékkal, hogy sajátos koncertprogramjaival, a művek ismertetésével erősítse a fiatalokban a nemzeti tudatot és a magyar zene szeretetét. Hivatalos tanári működését 1995-ben fejezte be. Kertész Lajos egész életében jól, eredményesen kertészkedett művészként és tanárként. A nyugdíjas évek sem teltek tétlenül: 1999-től újra végzett lelkészi szolgálatot, és négy unoka szerető nagyapjaként is az élet sűrűjében maradt.

A születésnapi ünnepségen a család nevében öccse, Kertész Attila karnagy, a Pécsi Egyetem tanára köszöntötte közös emlékeket idézve, a családot összetartó szeretetet hangsúlyozva, s egy unoka is megszólalt a bölcs szóval segítő nagyapa képét rajzolva meg. E sorok írója azt az embert, művészt, pedagógust méltatta, aki testben, lélekben, szellemiekben mindig egyenes tartással, eszméihez hűen helytállva nyilatkozik meg. Karsay Eszter református lelkész a gyülekezetben sokáig kényszerűen csak világi tisztségviselőként jelen lévő, hitével, emberségével példát mutató, sokszor humorral megnyilatkozó kollégát köszöntötte.

Végezetül idézzük Kertész Lajos vallomását a mi tágas, népes közösségünkben végzett munkájáról, elkötelezettségéről: *„A Magyar Kodály Társaságnak alapító és tiszteletbeli tagja vagyok. Részt vállaltam hosszú éveken keresztül az elnökség munkájában. A kodályi örökség megőrzésén, ápolásán fáradoztam szóval, írással, zongorajátékkal.”*

Köszönjük, kedves Tanár Úr! Adjon Isten további szép esztendőket!

Ittész Mihály